

GEBEDEN EN OVERWEGINGEN

VOOR DE

**NOVEEN**

VAN DEN

**HEILIGEN GERLACUS,**

*EREMYT.*

---

CLIPPING BY OVERSIGHT

THE

WORLD

OF

THE GREAT EASTERN

WORLD

4  
—

# GEBEDEN EN OVERWEGINGEN

VOOR DE

## NOVENEN

VAN DEN

# HEILIGEN GERLACUS,

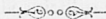
EREMYT.



PATROON DER PAROCHIALE KERK

TE

**Mouthem (St Gerlach).**



Bijzonder aangeroepen  
tegen besmettelijke ziekten, voornamelijk  
onder het vee.



Bibliotheek  
MINDERBROEDERS  
WEERT.

GULPEN,

TER DRUKKERIJ VAN M. ALBERTS.

27

.....

De H. GERLACUS is een bijzondere Patroon tegen alle besmettelijke ziekten, voornamelijk onder het vee.

Om echter met groot vertrouwen tijdelijke gunsten van God te kunnen verlangen, is eerst en vooral noodig, dat we trachten ons met God te verzoenen en de banden der zonden te verbreken. We hebben daarom deze Noveen zóó ingerigt dat de verschillende Overwegingen ons de deugden des Heiligen voorstellen, en tot krachtige besluiten aansporen om van leven te veranderen, indien we hem onder sommige opzigten niet hadden nagevolgd.

Moge, onder Gods bijzonderen zegen, dit eerste einde bereikt worden; en we twifelen niet of de goede God zal, ook over de tijdelijke en stoffelijke belangen van alle ver-  
eerders des H. GERLACUS, ruimschoots zijnen zegen uit-  
storten.

.....

## GEBEDEN

### VOOR IEDEREN DAG DER NOVEEN.

.....

#### VOORBEREIDINGS-GEBEDEN.

Kom, heilige Geest, vervul de harten uwer geloovigen en ontsteek in hen het vuur uwer liefde.

V. Zend uwen Geest uit en ze zullen geschapen worden.

R. En gij zult het aanschijn der aarde vernieuwen.

#### LATEN WIJ BIDDEN.

God, die de harten der geloovigen door het licht van den H. Geest onderwezen hebt, geef ons dat we in dienzelfden Geest de ware wijsheid bezitten, en ons altijd over zijne vertroosting verblijden. Door Christus onzen Heer. Amen.

.....

#### NEGEN AANROEPINGEN TOT DEN H. GERLACUS.

1. H. Gerlacus, ware boetvaardige, die U na een zondig leven opregt met God verzoend hebt; wij bidden U, verkrijg ons de genade om de zonde uit geheel ons hart te verfoeijen, en een nieuw leven, een leven van boetvaardigheid te beginnen.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Gerlacus, 't is reeds lang genoeg,  
Dat Gij de wereld eert,  
Keer, keer terug (zóó sprak hem God)  
Gerlacus was bekeerd.

---

2. H. Gerlacus, voortdurende pelgrim op deze wereld, die in den geest des geloofs Uw geheel leven als eene vreemdelingschap beschouwd hebt; wij bidden U, verkrijg ons de genade om, door datzelfde geloof beziel, ons nooit aan de zondige wereld en hare schijngoederen te hechten.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Gerlacus, die den pelgrimstaf  
Zich onafscheidlijk paart,  
Beschouwt, door het geloof beziel,  
Als vreemding zich op aard.

---

3. H. Gerlacus, Eremyt van Houthem, die in de eenzaamheid, verwijderd van alle gevaren der zonde, geleefd hebt; wij bidden U, verkrijg ons de genade van nooit vrijwillig eene gelegenheid der zonde te zoeken.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Gerlacus vreest; omdat hij ziet  
Zijn vijand steeds bereid,  
Hij vreest de wereld en haar pracht  
En leeft in eenzaamheid.

---

4. H. Gerlacus, moedig soldaat van Jezus Christus, die ook in de eenzaamheid bekoord altijd door de kracht des gebeds hebt overwonnen; wij bidden U, verkrijg ons de genade om bij alle aanzoekingen des duivels, zonder verwijl, onze toevlugt tot het gebed te nemen.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Maar zie Gerlacus' eenzaamheid  
Belet den duivel niet,  
Hij vindt hem ook in 't hol eens booms  
Gerlacus bidt.... hij vliedt!

5. H. Gerlacus, Martelaar, niet alleen door uwe strenge boetvaardigheid, maar ook door het geduldig verdragen aller vervolgingen; wij bidden U, verkrijg ons de genade om onzen evennaaste oprecht te be-  
minnen en het ons aangedane ongelijk van harte te vergeven.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

De duivel zoekt een nieuwe list:  
Hij hitst nu menschen aan;  
Gerlacus echter lijdt, vergeeft  
Al 't onrecht hem gedaan.

6. H. Gerlacus, ware Apostel van Jezus Christus, door den zielenijver die U verslond; Gij, die zoo vele ongelukkigen van

de hel bevrijd hebt; wij bidden U, verkrijg ons de genade van door een godvruchtig leven onzen evennaaste te stichten en alzoo zielen voor Jezus Christus te winnen.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Gerlacus blijft niet onbekend,  
Zijn voorbeeld en zijn woord  
Brengt menigeen tot God terug,  
Door 't zoet der deugd bekoord.

---

7. H. Gerlacus, groot vereerder der allerheiligste Maagd Maria; Gij, die door hare magtige voorspraak tot zoo hoogen trap van volmaaktheid gestegen zijt; wij bidden U, verkrijg ons de genade van steeds eene teedere devotie tot Maria, de onbevleete Moeder-maagd, in onze harten te koesteren.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

't Scheen wonder hoe Gerlacus deugd  
Steeds hooger zich verhief;  
Maar och! 't was niet zoo groot geheim:  
„Hij had Maria lief.”

---

8. H. Gerlacus, om uwe verhevene deugden gekroond in den Hemel, om uwe magtige voorspraak vereerd en aangeropen op aarde; wij bidden U, verkrijg ons een groot vertrouwen op uwen bijstand en eene diepe



ootmoedigheid: wel overtuigd, dat alleen hij, die zich met U vernedert op aarde, met U kan verheven worden in den Hemel.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Gerlacus scheidt van 't aardsche stof,  
En rust in Jezus schoot;  
En zie, de pelgrim aan zijn graf  
Schept leven uit zijn dood.

9. H. Gerlacus, Wonderdoener vóór en na uwen dood; Gij, die geen' noodlijdende onverhoord laat; wij bidden U, bescherm ons naar ziel en ligchaam, in al onze tijdelijke en eeuwige belangen.

Onze Vader. — Wees gegroet. — Glorie zij den Vader.

Gerlacus, die in 't sterflijk lijf,  
Reeds was door wond'ren groot,  
Hij werkt in 's Hemels rijk verplaatst,  
Nog wond'ren na zijn dood.

✠. Bid voor ons, H. Gerlacus!

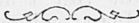
R. Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

#### LATEN WIJ BIDDEN.

God, die den H. Gerlacus, uwen Eremyt, door de hardheid eener gestrenge boete en den roem van mirakelen verheerlijkt hebt; geef ons, uwen dienaren, dat wij, door zijne verdiensten en bescherming met uwe

Majesteit verzoend, de regtvaardige straffen  
uwer verontwaardiging, hier en hierna-  
maals, barmhartiglijk mogen ontkomen. Door  
Christus onzen Heer. Amen.

Hierna verrigt men de bijzondere oefeningen voor  
iedereen dag der Noveen.



## LITANIE

### VAN DEN H. GERLACUS.

Heer, ontferm U onzer.  
Christus, ontferm U onzer.  
Heer, ontferm U onzer.  
Christus, hoor ons.  
Christus, verhoor ons.  
God, Vader des hemels, ontferm U onzer.  
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm  
U onzer.  
God, H. Geest, ontferm U onzer.  
H. Drievuldigheid, één God, ontf. U onzer.  
H. Maria, bid voor ons.  
H. Maria, zonder zonde ontvangen,  
H. Maria, moeder en beschermster van  
den H. Gerlacus,  
H. Gerlacus,  
gestrenge boeteling,  
voortdurende pelgrim,  
godvreezende Eremyt,  
moedig soldaat van Jezus Christus,  
Martelaar, door uw geduld in 't lijden,  
Apostel, door uwen ijver voor de  
zaligheid der zielen,

Bid voor ons.

H. Gerlacus, groot vereerder van de allerh.  
Maagd Maria, bid voor ons.

H. Gerlacus, vader der armen,  
troost der bedrukten,  
hulp voor allen, die in nood verkeeren,  
patroon tegen besmettelijke ziekten,  
toevlugt der stervenden,  
verwekker der dooden,  
schrik der duivelen,  
sieraad van het land van Valkenburg,  
onze magtige beschermer,

Wees ons genadig, spaar ons, Heer.

Wees ons genadig, verhoor ons, Heer.

Van alle kwaad,

Van alle zonden,

Van de magt des duivels,

Van pest, oorlog en hongersnood,

Van alle ziekten des ligchaams,

Van alle besmettelijke ziekten onder het  
vee,

Van bliksem, hagelslag en onweder,

Van den eeuwigen dood,

Door de verdiensten en voorspraak van  
den H. Gerlacus,

Door zijn levend geloof,

Door zijn kinderlijk vertrouwen,

Door zijne vurige liefde,

Door zijnen ijver voor de bekeering der  
zondaars,

Door zijnen onvermoeiden arbeid,

Door de zeldzame verscheidenheid zijner  
mirakelen,

In den dag des oordeels,

Bid voor ons.

Verlos ons, Heer.

Dat Gij ons een waarachtig leedwezen over onze zonden willet geven, wij bidden U, verhoor ons.

Dat Gij het vuur der goddelijke liefde in onze harten willet ontsteken,

Dat Gij ons deelachtig willet maken aan de verdiensten van den H. Gerlacus,

Dat Gij de devotie tot den H. Gerlacus overal willet bevorderen,

Dat Gij ten allen tijde zijn graf willet verheerlijken,

Dat Gij aan allen, die tot den H. Gerlacus hunne toevlugt nemen, gezondheid willet schenken naar ziel en ligchaam,

Dat Gij alle vereerders en dienaars van den H. Gerlacus met Uwe zegeningen willet overladen,

Dat Gij U gewaardiget ons te verhooren,

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Onze Vader. — Wees gegroet.

V. Bid voor ons, H. Gerlacus.

R. Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

#### LATEN WIJ BIDDEN.

God, die den H. Gerlacus, uwen Eremyt, door de hardheid eener gestrenge boete en den roem van mirakelen verheerlijkt hebt;

Wij bidden U, verhoor ons.

geef ons uwen dienaren, dat wij, door zijne verdiensten en bescherming met uwe Majesteit verzoend, de regtvaardige straffen uwer verontwaardiging, hier en hiernamaals barmhartiglijk mogen ontkomen. Door Christus onzen Heer. Amen.

SLUITGEBED.

O God, die uwe Heiligen in den Hemel verheerlijkt en ze ons tot voorsprekers hebt gegeven; wij bidden U, door de magtige voerspraak van den H. Gerlacus, ter wiens eer we deze noveen houden, bevrijd ons van alle gevaren naar ziel en ligchaam, en verleen ons de gunsten, welke wij door deze devotie van uwe goedertierenheid verzoeken. Door Christus onzen Heer. Amen.



# BIJZONDERE OEFENINGEN EN GEBEDEN

VOOR ELKEN DAG.

.....

## EERSTE DAG.

—

DE H. GERLACUS, BOETELING.

—

### Overweging.

Niemand is zóó diep gevallen, geen zondaar zóó groot, of hij kan opstaan uit zijne ellende, als hij slechts aan de inspraken van God wil gehoorzamen en medewerken met de genade van bekeering. Die genade wordt nooit geweigerd aan hen, die er om bidden *want bij den Heer is barmhartigheid en overvloedige verlossing.* (Ps. CXXIX, 7.)

De H. Gerlacus was niet altijd heilig; — hij was zelfs gedurende langen tijd een groot zondaar. Zie hier, hoe God in zijne oneindige barmhartigheid hem wist terug te roepen van den weg des verderfs. Op zekeren dag, dat hij zich in een steekspel (\*)

(\*) Het steekspel was eene wapenoefening onder de ridders; de edelen hielden die bij hunne voornaamste feesten. Het plein waarop zulke gevechten plaats grepen was omgeven door eene groote menigte van toeschouwers, die den overwinnaar hunnen lof toezwaaiden. — Gerlacus was Ritmeester.... Van adellijke ouders geboren, nam hij aan zulke spelen deel en was dikwijls overwinnaar. Schoon van lichaamsbouw, behendig in het hanteren der wapenen, kwam hem niets te kort, wat den ridder schijnt uit te maken. Het steekspel waarvan hier spraak is had plaats in het stadje Gulich.

roemzuchtig tot den strijd voorbereidde, komt eensklaps een bode en meldt hem, dat zijne vrouw, die hij zoo hartelijk lief had, hem door den dood was ontrukkt.... Daar zinkt de gespierde arm van Gerlacus, reeds tot den aanval opgeheven, onmagtig neder.... hij, die zich niets anders had voorgesteld dan een' zegepralenden terugtogt, — dan overladen te worden voor het oog der wereld met eer en glorie, — hij ijlt huiswaarts het hart vol rouw en de oogen gevuld met tranen....

Die tranen — ja, ze waren tranen eener natuurlijke droefheid; maar Gerlacus, die de roepstem der goddelijke barmhartigheid niet onbeantwoord liet, Gerlacus wist ze door zijne medewerking te veranderen in tranen van ware boetvaardigheid, welke slechts met het einde zijns levens zouden ophouden te vloeijen. „O ijdelheid!“ riep hij uit, „van al wat de wereld groot noemt „en verheven! Neen, o wereld, U zal ik „voortaan niet meer dienen; God alleen is „bestendig: Hij zal mijn meester zijn in „dit leven en mijn erfdeel in eeuwigheid!“

Gerlacus was bekeerd. Hij hield niet op zijne zonden te beweenen. Geene kastijding was streng genoeg om het verlangen te bevredigen, waardoor hij aan God's regtvaardigheid wilde voldoen. De Paus Eugenius III had hem als boete opgelegd om zeven jaren te dienen in het hospitaal der arme zieken te Jeruzalem: dáár gekomen achtte

hij zich zelfs onwaardig de zieken op te passen; — hij vroeg als eene gunst de zwijnen te mogen hoeden. Niet genoeg; als hem eenig lijden trof, dan beschouwde hij het, in den geest van boetvaardigheid, als eene straf zijner zonden en verdroeg het geduldig. Eens hoedde hij volgens gewoonte de varkens; hij ging barrevoets en had het ongeluk in een' scherpen doorn te trappen: die wonde nu was niet spoedig geheeld, ze veroorzaakte hem groote pijnen, — ja, hij moest dien ten gevolge zijn geheel leven mank gaan; Gerlacus nogtans, verre van zich te beklagen, dankte God voor zoo vaderlijke bestraffing en verdroeg het met liefde, ter boeting eener misdaad in zijne jeugd gepleegd; hij had namelijk, in gramschap ontstoken, met dienzelfden voet zijne moeder geschopt. —

Na zeven jaren in zijn vaderland teruggekeerd sliep hij in een' hollen boom, op eene harde mat over een' hoop steenen gespreid; — droeg voortdurend een scherp haren kleed; — vastte dagelijks; — at voor zijne nooddrift niets anders dan eene betebroods van gerst met asch vermengd; — dronk slechts water om zijnen dorst te lessen....

Zulk leven, waartoe hij zich door gelofte verbonden had, leidde hij tot op een' hooogen ouderdom: — hij was dan ook God aangenaam en stierf heilig.

De bron, waar hij zijn water haalde



is de nogthans bestaande „wonberbare bron van St. Gerlach.“

### **Besluit.**

Bidden we God dikwijls, maar vooral gedurende de Noveen, en op het feest van den H. Gerlacus, om den waren geest van boetvaardigheid en voor de bekeering der arme zondaars. —

### **Gebed.**

H. Gerlacus, door God op eene gansch bijzondere wijze met den geest van boetvaardigheid versierd; Gij, die uw ligchaam, op het voorbeeld van den grooten Apostel, hebt gekastijd en tot slavernij gebragt; Gij, die altijd met droefheid over uwe zonden vervuld waart, en door uw vermorzeld en vernederd hart den Heer uwen God hebt behaagd; o magtige beschermer, verkrijg ons de genade van onze zonden wel te kennen, hunne boosheid in te zien, en er een oprecht en bovennatuurlijk berouw over te gevoelen. — Bid voor ons en voor allen om dien waren geest van boetvaardigheid; — maar vooral, o groote H. Gerlacus, bid voor de arme zondaars, dat ze zich oprecht met God verzoenen mogen — opdat wij allen eenmaal, met U, Jezus en Maria aanschouwen in den Hemel, door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

TWEEDE DAG.

—  
DE H. GERLACUS, PELGRIM.  
—

**Overweging.**

*De regtvaardige leeft uit het geloof* (Rom. I. 17.), dat wil zeggen, hij verrigt zijne werken overeenkomstig de beginselen zijner H. Godsdienst, omdat hij wel weet dat *het geloof zonder de werken een dood geloof is* (Jac. II. 20.), dat een dood geloof niet heilig maakt, want *zóó ook gelooven de duivels* (Jac. II. 19.), *zóó ook gelooven velen, die God belijdend met den mond hem verloochenen door hunne daden.* (Tit. I. 16.)

Geheel anders deed Gerlacus na zijne bekeering. Hij beschouwde, zoo als het geloof hem leerde, deze aarde als eene ballingschap, als een vreemd land; de hemel, zóó dacht hij, de hemel is mijn vaderland: de dagen mijner vreemdelingschap zullen vervliegen even als die mijner vaders. — Hij was daarvan zoo diep overtuigd, dat hij als 't ware geene vaste woonplaats meer had op deze wereld. Hij was pelgrim van den dag zijner bekeering af.

Naauwelijks had hij de ijdelheid der wereld begrepen en het besluit gemaakt voortaan zijnen God te dienen, of hij verlaat

zijn vaderland, doet bedevaarten naar verschillende heilige plaatsen en komt eindelijk ook te Rome. Dáár, in die heilige stad, werpt hij zich bij het graf der Apostelen Petrus en Paulus op de knieën; — bidt onder een vloed van tranen; — begeeft zich dan, door de genade gesterkt, tot den Paus en vraagt met al de grootmoedigheid eener oprecht boetvaardige ziel, eene boete gegevenredigd aan de grootheid zijner zonden. Reeds vroeger hebben we vermeld hoe hem eene pelgrimsreize naar Jeruzalem werd opgelegd. Maar ook na die zeven jaren namen zijne bedevaarten geen einde. In zijn vaderland teruggekeerd betrok hij een' hollen boom (zijn koninklijk paleis, zoo als hij het noemde) om van daar iederen nacht, ruim één uur ver, de relikwiën van den H. Servatius als pelgrim te gaan vereeren: de Zaturdag, die hierop eene uitzondering maakte, was aan eene andere bedevaart, ter eere van Maria, gewijd. Geen wonder dan, dat Gerlacus de *Pelgrim* bij uitnemendheid genoemd wordt. Dat die bedevaarten ook aan God behaagden werd hem nog bij zijn leven duidelijk. Te Mentz leefde op dienzelfden tijd eene heilige met name Hildegardis. — Ze was door hare heiligheid beroemd, vooral om de openbaringen die God haar deed en de vertrouwelijke gesprekken, die ze dagelijks had met haren bruidegom Jezus Christus. Op zekeren dag had deze heilige eene visioen: Zij zag den

Heer Jezus Christus als koning der konin-  
gen, op een' troon van Majesteit, omringd  
van de Heiligen, allen volgens hunnen rang  
in verschillende groepen geschaard. Als nu  
Hildegardis deze legioenen van het hemelsch  
leger één voor één beschouwde, bemerkte  
zij in het koor en onder de banier der  
belijders een' schitterenden zetel, verrijkt  
met edelgesteenten van de grootste ver-  
scheidenheid. Verwonderd over de schoon-  
heid en meer nog over het ledig staan van  
dien éénen stoel, wendde zij zich tot haren  
Jezus. „Die heerlijke troon“ sprak deze,  
„is bestemd voor den belijder Gerlacus,  
„die nu nog leeft en dagelijks de relikwiën  
„van den H. Servatius bezoekt.“ — Hilde-  
gardis zond, met de bekendmaking dezer  
uitstekende genade, de kroon, welke zij  
bij hare inkleeding van den Aartsbisschop  
ontvangen had, aan Gerlacus ten geschenke:  
ze mogt hem een teeken zijn van de heer-  
lijke kroon, die hem wachtte in den Hemel.

O zeker, voor hem, die als vreemdling  
leeft op aarde, is eene woonplaats bestemd  
in het rijk des hemels.

### Besluit.

Bidden we den H. Gerlacus om dien  
waren geest des geloofs, waardoor we ons  
leven inrigten volgens de beginselen onzer  
H. Godsdienst en ons hart aftrekken van  
de goederen en vermaken dezer wereld.

### Gebed.

H. Gerlacus, die, door een levend geloof bezield, met den H. aartsvader Jacob uw leven op aarde beschouwd hebt als de dagen uwer vreemdelingschap; — Gij, die den weg des Hemels bewandeld hebt, door de fakkel des geloofs verlicht; — Gij, die op nieuw door uw voorbeeld bevestigd hebt, dat *de Heiligen door het geloof koningrijken overwonnen, de pligten van gerechtigheid en deugd volbragten, en de vervulling bekwamen der eeuwige beloften* (Hebr. XI. 33); — Wij bidden U, o magtige Beschermer, verkrijg ons de genade van uit datzelfde geloof te leven; — van nimmer onze harten te hechten aan de vergankelijke wereld; — van al onze werken zóó te doen, dat ze ons loon in den Hemel vermeerderen, opdat we dáár eenmaal, met U, Jezus en Maria mogen aanschouwen, door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

---

### DERDE DAG.

—  
DE H. GERLACUS, EREMYT.

—  
**Overweging.**

*Die het gevaar bemint, zal er in omkomen* (Eccle<sup>t</sup> IV. 27.)

Dat is eene waarheid, die, ware ze niet opgeteekend in de H. Schrift, reeds door de natuurlijke rede zou blijken. De mensch, die met zijne door dagelijksche ondervinding gekende zwakheid, zich roekeloos waagt in de gelegenheid van zonde, hij sterft den dood der ziel, dat is onvermijdelijk: men werpt geen steen in 't water zonder dat hij nat worde; en stroo, geworpen in 't vuur, moet natuurlijk verbranden. — De H. Gerlacus had dit begrepen.

Zoodra hij zijne boete in Jeruzalem volbragt had en naar Rome was teruggekeerd, vroeg hij den Paus Adrianus IV. om eenen regel voor het overige zijns levens; máár, zóó luidde zijn verzoek — eenen regel voor een' Eremyt. Hij was vol vrees wederom in zijne zonden terug te vallen, indien hij de gelegenheid niet vermeed, en verlangde daarom in de eenzaamheid te leven. Wat hij vroeg werd hem vergund: de Paus gaf hem eene Bulle, welke de goedkeuring zijner geloften en eenen levensregel inhiel. (\*)

(\*) Wáár deze Bulle thans berust, zoowel als de kroon hem door Hildegardis geschonken, is onbekend. Men weet nogtans uit de verschillende levens des Heiligen, dat hij vele geloften gedaan had. — Hiertoe behooren onder anderen: de gelofte van armoede, waardoor hij slechts bestierder zijner goederen bleef om die aan de armen, de kerken en andere godvruchtige instellingen uit te deelen; — de gelofte van een' voortdurenden vaste; — van nooit wijn of vleesch te nutten; — enz. — Allerwaarschijnlijkst ook de gelofte van gehoorzaam-

Na den pauselijken zegen ontvangen te hebben keerde Gerlacus naar zijn vaderland terug. Dáár, op een stuk land dat hem toebehoorde, stond een oude eiken boom, welks stam een buitengemeen grooten omtrek had. Hij deed dien eik uithollen en er eene groote menigte steenen in werpen: ziedaar zijne woning! Eene mat over die steenen uitgespreid zal hem tot zit- en rustplaats dienen. — »O Eenzaamheid!» mogen wij hier uitroepen met den H. Hieronymus, »O Eenzaamheid, waarin God zich vertrouwelijk met de zijnen onderhoudt!» Dáár, op die mat geknield, was Gerlacus biddend en overwegend; van dáár stierde hij iederen dag duizend en duizend maal zijne verlangens ten hemel; dat harde bed besproeide hij met zijne tranen; dat bed deed hij, als een andere David, baden in de wateren zijner droefheid; want de wonden, die hij zijner ziel geslagen had in de dagen der jeugd, maakten zijne oogen tot twee onuitputbare bronnen.

Nimmer, zóó dacht hij, nimmer keer ik nog terug in de wereld... Ach, God!.. dáár had ik U verloren!....

Ter plaatse, waar de eik van Gerlacus stond, staat nu de Kerk van Houthem, een dorp, dat in de wandeling, naar den naam des Heiligen, gewoonlijk St Gerlach genoemd wordt. —

heid, volgens zijnen regel, aan den bisschop zijner woonplaats met de gelofte van zuiverheid. —

### Besluit.

Vlugten we op het voorbeeld van Gerlacus de gelegenheid van zonde en bidden we hem om de genade van ons nooit vrijwillig daarin te begeven.

### Gebed.

O Groote H. Gerlacus, als ik bedenken hoe Gij, met zooveel genaden en voorregten door God verrijkt, nog steeds vol vrees bleef voor uwe eigene zwakheid; hoe Gij de wereld gevlugt hebt om, in afzondering en buiten de gelegenheden van zonde, uwen God te dienen; ach! dan word ik beschaamd, van bij zoo langdurige en droevige ondervinding, nog altijd zoo onbezorgd te zijn om de gelegenheden te vermijden. H. Gerlacus, wees Gij mijn voorspreker, mijn beschermer. Zie, ik verlang vurig nimmer meer mijnen God door eene doodzonde te vergrammen; maar, helaas! ik ben in duizend gevaren; gelegenheden omringen mij van alle kanten; de geheele wereld is vol van boosheden, en God riep mij niet, zooals U, tot het leven der eenzaamheid. Help mij dus, magtige beschermer, en verkrijg mij de genade om ten minste nooit vrijwillig het gevaar te zoeken, verkrijg mij kracht en sterkte om dáár, waar ik het niet vermijden kan, staande te blijven in de genade, om alzoo eenmaal Jezus en Maria, met U, te danken en te loven door alle eeuwen der eeuwen. Amen.



## VIERDE DAG.

—  
DE H. GERLACUS, SOLDAAT VAN JEZUS  
CHRISTUS.  
—

### Overweging.

*Werk (strijd) als een goed soldaat van Christus Jezus (II. Tim. II. 3.)* Zóó schreef de groote Apostel Paulus aan Timotheus en in hem aan alle Christenen; want voor allen is het waar, dat *het leven des menschen op aarde een strijd is* (Job VII. I.) Een soldaat, die de wapenen niet opneemt als men zijn vaderland wil overweldigen, is een lafaard; een schildwacht, die niet waakt, terwijl de vijand uit wraakzucht over eene bekomen nederlaag in de nabijheid blijft rondzwerven, moet een verrader heeten; evenzoo is het met den Christen, die de wapens niet gebruikt in de bekoringen, in den strijd met satan; die niet waakt en bidt om zich te behoeden tegen de onverwachte aanvallen van een' vijand, welke altijd rondloopt zoekende wien hij kan verslinden.

Gerlacus achtte zich dan ook niet veilig hoewel hij de wereld en hare gevaren had verlaten. Hij wist maar al te wel, dat de duivel zich wreken zou, dat voor dien geest der duisternis geene plaats ontoegan-

kelijk is, dat hem duizend middelen ten dienste staan, dat hij in sluwheid en list den mensch ver overtreft. En inderdaad Gerlacus werd dikwijls en hevig bekoord. Hoe troostend voor ons te vernemen hoe zelfs een heilige bekoord werd; hoe troostend nog eens te hooren, dat bekoringen geene zonden zijn zoolang men er niet in toestemt; dat ze middelen zijn ter zaligheid, ja, noodzakelijke middelen omdat *niemand gekroond zal worden, tenzij hij wettig hebbe gestreden.*

Gerlacus alzoo was ook in zijne afzondering niet vrij van bekoringen; bij den eersten aanval nogtans ontdekte en versloeg hij zijnen vijand. De verleidendste voorstellingen, welke Satan hem voor den geest riep, waren niet in staat hem te bewegen zijne eenzaamheid te verlaten. Hij bad, hij klampte zich vast aan het koperen kruis, dat hij altijd met zich droeg; en door de kracht van dat wapen en zijn gebed wist hij alle aanvallen te verijdelen. (\*) 't Bleef hier bij niet. Nu eens vertoonde zich de duivel in de afgrijpselijkste gedaante om hem schrik aan te jagen, — dan weer verstoorde hij hem in 't gebed, of belette hem de nachtelijke rust door gedruisch

(\*) Dat koperen kruis had Gerlacus met eene relikwie van het ware kruis uit Jeruzalem meegebracht. Hij genas daarmee vele zieken. Hetzelfde wonderbare kruis wordt nog bewaard in de Parochiale Kerk van St Gerlach.

van allerlei aard. Soms hoorde Gerlacus een troep gewapende manschappen zijnen boom belegeren; — dan weer werd hij in 't midden des nachts gewekt door de stemmen van dieven, die hij duidelijk hoorde spreken en beraadslagen, hoe ze toch in de cel van dien kluizenaar zouden komen. — In één woord: niets bleef onbeproofd. — Gerlacus bleef getrouw: hij heeft nog veertien jaren gestreden; — maar ook veertien jaren heeft hij nog overwonnen.

### Besluit.

Vergeeten we nooit te bidden in de bekoring, maar te bidden zonder verwijl. Hij die bidt, zegt de H. Alphonsus de Liguori, overwint; hij die niet bidt, loopt groot gevaar van te bezwijken. —

### Gebed.

H. Gerlacus, man naar Gods hart, die een afschuw hadt voor de geringste zonde; Gij, die altijd zoo goed gebruik gemaakt hebt van de genade des gebeds; Gij, die volgens het voorschrift van den Zaligmaker gewaakt hebt en gebeden om niet te vallen in de bekoring; — Groote H. Gerlacus, zie mij hier voor uwe voeten neergekniel: ach, het is mij leed uit den grond mijns harten, de genade van te bidden, die God mij altijd gegeven heeft, zoo slecht te hebben gebruikt. — Voortaan, o H. Patroon, zal ik bidden in de bekoring: bij de eerste

zondige gedachte zal ik de H. H. namen van Jezus, Maria, Jozef aanroepen, — ik zal niet ophouden te bidden, tot dat mijn vijand beschaamd zal vlugten. — Wees Gij daartoe mijne hulp; maak, dat ik getrouw blijve — om eenmaal Jezus en Maria, met U te aanschouwen — met U te danken en te beminnen door alle eeuwen der eeuwen. Amen. —

---

## VIJFDE DAG.

---

DE H. GERLACUS, MARTELAAR DOOR ZIJN  
GEDULD.

### Overweging.

*Draagt de een des anders lasten* (Gal. VI. 2.) zegt de Apostel Paulus en hij vraagt niet te veel van Christenen tot wie Jezus in het H. Evangelie zegt: *ik zeg U ... doet wel aan die U haten* (Matth. V. 44.) Een Christen moet vergeven en van harte vergeven: hoe zou hij anders durven bidden: *vergeef ons onze schulden gelijk wij vergeven onzen schuldenaren?*

Ook Gerlacus had vijanden; trouwens waar is de deugd die niet vervolgd werd? Zou ze zelfs kunnen bestaan met dat woord van Paulus: *allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus zullen vervolging lijden?* (II. Tim. III. 12.)

Toen de duivel zag dat hem niets baatte, dat al zijne hinderlagen ontdekt, zijne aanvallen verijdeld werden, wilde hij zich van een laatste middel bedienen, dat hem bijna altijd en overal gelukt. Hij hitste menschen aan tegen Gerlacus, en die vervolging was des te pijnlijker, des te gevaarlijker, omdat ze den schijn had van opregtheid, omdat ze uitging van personen van aanzien en gezag.

Er was te Meerssen, een klein half uur van zijne woning, een klooster, welks monniken met hunnen proost, de levenswijze van Gerlacus niet konden goedkeuren. Dat leven scheen hun al te zonderling, ze meenden, dat die man zich door bedrog van den duivel liet misleiden, dat het veel beter ware indien hij zich in hun klooster kwam aanbieden om dáár volgens den regel en onder de gehoorzaamheid te leven. 't Is natuurlijk, dat Gerlacus, wiens levenswijze door den Paus was goedgekeurd, die zich bovendien verbonden had door verscheidene geloften, welke niet strookten met het onderhouden van dien regel, op hun herhaald aandringen bleef weigeren — en, wat niet min natuurlijk is, meer en meer hunnen haat moest ondervinden. — Het kwam zoo ver, dat ze den H. man aanklaagden bij Norbertus, destijds bisschop van Luik, en hem op eene lage wijze valschelijk beschuldigden. Nu is het zeker, dat niets met meer billijkheid onzen toorn

ontsteekt dan de ondeugd, die zich langen tijd onder den schijn van deugd wist te verbergen. Zoo ging het ook Norbertus. — Zonder achterdocht omtrent deze kloosterlingen geloofst hij aan hunnen laster en begeeft zich onmiddellijk ter plaatse. —

Eéne der beschuldigingen hield in, dat Gerlacus, in weerwil zijner gelofte van armoede, geld bezat in eigendom en het in zijn' boom bewaarde, onder de steenen waarop hij rustte. — Norbertus beval dien boom om te hakken.. De oude pelgrim zag het met betraande oogen; — voortaan dus zou hem die boom niet meer tot woonplaats dienen. — Zonder te morren, kalm en gerust liet hij alles onderzoeken.... men zoekt, — men herzoekt, — alles vergeefs; — men vindt geen geld. Ieder steen was een nieuw bewijs van de uitstekende en edele heiligheid van Gerlacus. De Bisschop was zichtbaar ontroerd; hij drukt Gerlacus aan zijn hart, liefkoost hem zoo als een vader zijn geliefd kind doen zou.. Hij onttrekt hem aan den proost van Meerssen en geeft hem voortaan den abt van Rodes (Rolduc) tot bestierder van zijn geweten. Hij doet hem uit de planken van den afgezaagden boom twee hutten bouwen, — waarvan de eene als woning, de andere als bidplaats dienen zou. Hij schonk hem het voorregt om daar de H. Mis te laten lezen en andere godsdienst-oefeningen te doen verrigten.

Zóó zegevierde Gerlacus over zijne vijanden. Deze evenwel gingen voort hem te vervolgen... Gerlacus van zijnen kant ging voort te vergeven en te vergeten uit liefde tot Jezus Christus, wiens martelaar hij, om zijn geduld, mag genoemd worden. —

### Besluiten.

Bidden we den H. Gerlacus om altijd te volgen die schoone les van Jezus Christus: *Bemint uwe vijanden, doet wel aan die U haten, en bidt voor hen, die U vervolgen en belasteren.* (Matth. V. 44.)

### Gebed.

Groote H. Gerlacus, die met zooveel liefde en geduld zoovele beledigingen en vervolgingen verduurd hebt; Gij, die zoo wel hebt begrepen, dat het den Christen betaamt te vergeven uit liefde tot Jezus, die voor zijne vijanden op het kruis bad; Gij, die op eene wonderdadige wijze door den H. Servatius werd bijgestaan in uw sterfuur, omdat Gij de verlatenheid, waarin de menschen U lieten zoo geduldig wist te verdragen; Groote Beschermmer, verkrijg ons de genade nooit haat te voeden in ons hart, het ons aangedaan ongelijk van harte te vergeven, onzen evennaaste opregt te beminnen om zoo, na God in onzen evenmensch te hebben lief gehad op aarde, Hem eenmaal met U te loven in den Hemel, door alle eeuwen der eeuwen. Amen. —

## ZESDE DAG.

---

DE H. GERLACUS, APOSTEL DOOR ZIJNEN  
ZIELENIJVER.

---

### Overweging.

*Het is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaars zalig te maken; waarvan ik de eerste ben. Maar juist daarom is aan mij barmhartigheid gedaan, opdat in mij, den voornaamste, Christus Jezus al zijne langmoedigheid betoonen zou tot een voorbeeld dergenen, die in hem gelooven zullen ten eeuwigen leven. (I. Tim. I. 15. 16.)* Zóó sprak de Apostel Paulus — zóó mogt Gerlacus spreken. Inderdaad éénmaal bekeerd — was het vuur der liefde in hem zoo groot, dat de vlam naar buiten sloeg, dat hij anderen daardoor zocht te ontsteken. Hen, die van den weg der zaligheid waren afgedwaald terug te voeren, anderen tot volharding in de deugd aan te sporen, ziedaar al zijn verlangen. God gaf daartoe zijnen dienaar ruimschoots de gelegenheid. Het leven van Gerlacus bleef niet onbekend: zeer velen, sommigen uit nieuwsgierigheid, anderen uit waren godsdienstzin, kwamen den Heilige bezoeken en zochten gelegenheid zich



met hem te onderhouden. Door God op eene bijzondere wijze verlicht, wist Gerlacus voor alle standen en met de grootste bescheidenheid de waarheid te verkondigen. Hij berispte edelen en krijgslieden, mannen en vrouwen, jongelingen en jonge dochters, ja, zelfs priesters, indien hun leven niet overeenkwam met de heiligheid van hunnen staat. Die prediking van Gerlacus, ondersteund door zoo heilig voorbeeld, moest de schoonste vruchten dragen. Hij was dan ook, gelijk zijne levensgeschiedenis zegt, voor velen, die in de duisternis der zonde leefden, eene fakkel om den weg naar den Hemel terug te vinden. Dat God behagen schiep in dien ijver van Gerlacus blijkt juist niet alleen uit de bekeeringen, welke hij bewerkte: ook ontelbare wonderen, die zijne predikatie vergezelden, waren daarvan een zichtbaar bewijs. Zoo sprak hij eens over de ijdelheid der jongelieden, en zie één zijner toehoorders werd door de genade Gods dermate getroffen, dat hij zijn hoofd aan Gerlacus kwam aanbieden: „want,“ zóó zeide hij, „zijne haren waren hem een voorwerp van ijdelheid, waarvan hij zich gaarne door Gerlacus zelve ontdaan zag.“ De dienaar Gods knipte hem volgens zijn verlangen het haar — en, o wonder! dat haar behield onveranderlijk denzelfden vorm, zonder nog aan te groeijen, tot op den hoogsten ouderdom.

### Besluit.

Trachten we altijd door een godvruchtig leven te stichten — en alzoo zielen te winnen voor den hemel; maar vooral nemen we ons vast voor van nooit door ergernis zielen aan Jezus Christus te ontrooven.

### Gebed.

O God, ik verheug mij over de groote genade, welke Gij den H. Gerlacus tot heil der zielen geschonken hebt. Ook mij, o Heer, hadt Gij de genade verleend zielen voor U te redden, — als ik slechts volgens uwe inspraken een godvruchtig en stichtend leven geleid had. Maar, helaas! verre van mijn' evenmensch te stichten; hoe dikwijls heb ik hem niet geerged!?. . . . Hoe dikwijls heb ik aan uw Goddelijk hart zielen ontruikt, die Gij door uw dierbaar bloed verlost hadt!?. . . . Ik ben er bedroefd over, o mijn Jezus. . . . Ik zal mij bekeeren. Ik wil zielen redden. . . . Maar dat kan ik niet uit mij zelve: geef mij derhalve uwe genade. — Ik bid er U om, o lieve Jezus, door de voorspraak van den H. Gerlacus, en van alle uitverkorenen, die door hem zijn gered geworden. Amen.

---

## ZEVENDE DAG.

---

DE H. GERLACUS, VEREERDER VAN MARIA.

### Overweging.

*Als Jezus zijne moeder zag en den leerling — dien hij lief had, zeide hij tot zijne moeder: Vrouwe! ziedaar uw zoon. Daarop zeide hij tot den leerling: ziedaar uwe moeder! (Joês XIX. 26. 27.).* Met die woorden maakte Jezus ons allen kinderen van Maria. O dat verstond Gerlacus! — Hij begreep met alle heiligen dat de devotie tot Maria een onderpand is der zaligheid; dat niemand, die Maria eert, zal verloren gaan. —

Een priester uit Heinsberg, die met den H. Gerlacus geleefd had, was een groot bewonderaar zijner deugden. Hij verhaalde, dat hij, nog jongeling en in Maastricht ter school zijnde, dikwijls de kerk van den H. Servatius bezocht om Gerlacus te zien; dat hij zich zóó dicht mogelijk bij den Heilige plaatste, om te vernemen hoe dan Gerlacus toch wel bad en zich zoo vele genaden van den Hemel wist af te trekken. Deze nu getuigde nooit iets anders uit zijnen mond te hebben vernomen dan die warme verzuchtingen: *Heer, ontferm U onzer; Christus, ontferm U onzer; Heer, ontferm U onzer; Onze Vader.* — *Wees gegroet Maria.* — Duidelijk bewijs, dat

Gerlacus nooit het gebed des Heeren sprak zonder zijne Moeder Maria te groeten: of met andere woorden, dat hij, zooals alle heiligen, den zoeten naam van Jesus onafscheidelijk paarde met den schoonen naam van Maria. Zijn geheel leven was dus een onafgebroken kinderlijk verkeer met Maria, zijne lieve Moeder.

Nog een ander bewijs van zijne liefde tot Maria, is de bedevaart, die hij des Zaturdags ter harer eere ondernam. De opgaande zon vond hem op dien dag, zoo wel des zomers als des winters, reeds op verren afstand van zijn verblijf, — op weg naar Aken. Voorzien van zijn pelgrimstaf begaf hij zich naar de heilige en alom bekende kapel, door Karel den Groote gebouwd, door Paus Leo toegewijd aan de glorieijke, onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria. — Dáár bad hij met een kinderlijk hart, Maria dankend voor zoo vele gunsten en genaden, die hij zonder ophouden iederen dag van haar ontving. Als we daarbij bedenken, dat hij die bedevaart gedurende veertien jaren volhield, dat noch koude noch hitte hem een enkel maal kon terug houden, ja, dat hij die reis van ruim drie uren te voet aflegde, hoewel die wonde aan zijn voet hem het gaan zeer lastig maakte — mogen we dan niet uitroepen: waarlijk, Gerlacus was een buitengewone dienaar van Maria! — Geen wonder dan ook, dat hij zoo groot heilige geworden is.

### Besluit.

Ons besluit zij dus gemaakt: dagelijks zullen we Maria aanroepen; — maar vooral des Zaturdags zullen we iets ter harer eere, hoe weinig dan ook, standvastig ver- rigten.

### Gebed.

H. Gerlacus, ik verheug mij innig, dat Gij U in den Hemel verblijden moogt in het gezelschap der allerh. Maagd Maria, die U zoozeer bemind heeft en bevoorregt op aarde. Terwijl Gij haar nu bedankt en met vreugde de glorie aanschouwt, waar- mede God haar bekleed heeft, bid ik U, mij in hare magtige voorspraak aan te be- velen. Bid haar, dat ze mij bescherme, hoe ellendig ik ook ben.

O H. Patroon, wend U tot die goddelijke moeder, die alles kan; en wijl ze de toe- vlugt der zondaars is, zeg haar, dat ik een zondaar ben en de grootste van al- len; — Zeg haar, dat zij mij voortaan om uwentwille met een oog van barmhartig- heid beschouwe; dat zij mijn toevlugt zij in de bekoringen, mijn bijstand in het uur des doods. Zeg haar, dat ik mijne eeuwige zaligheid verwacht door hare bemiddeling. Grootte Beschermer, gelijk zij mijne voor- spraak is bij Jezus haar kind, wees Gij ook mijne voorspraak bij haar zijne Moeder;

want Jezus en Maria verlang ik eenmaal, met U, te aanschouwen in den Hemel, door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

---

## ACHTSTE DAG.

---

DE H. GERLACUS, GEKROOND IN DEN HEMEL.

---

### Overweging.

*Wat iemand zaait, dat zal hij ook maaijen. Die in zijn vleesch zaait, zal uit het vleesch verderf inoogsten; maar die in den geest zaait, zal uit den geest inoogsten het eeuwig leven. (Gal. VI. 8.)* 't Is waar, het kost in den geest te zaaijen, want daartoe moet het ligchaam gekastijd worden. Maar wat is dan toch dat lijden? *Het lijden des tegenwoordigen tijds is niet te waarden tegen de heerlijkheid die in ons geopenbaard zal worden (Rom. VIII. 18.); — en desniettemin diezelfde onze spoedig voorbijgaande, ligte verdrukking werkt in ons een bovenmatig, zeer uitnemend, eeuwig gewigt van heerlijkheid. (II. Cor. IV. 17.)*

Hoe lang ook, hoe kommervol het leven van onzen Heilige geweest was, toch moeten we 't kort noemen als we denken aan de eindelooze eeuwigheid van geluk, die daarop volgde. Gerlacus ging nu sterven.

Maar eerst nog moest een groot wonder zijne laatste levensdagen voor het oog der menschen verheerlijken. 't was Passie-Zondag. De priester, die voor Gerlacus de H. Mis gelezen had — ging frisch water scheppen aan de gewone bron, en bragt het den zieke. Hoe stond hij echter verbaasd, als Gerlacus eenigzins misnoegd den beker op den grond uitstorte en zich beklagde, dat men hem wijn te drinken gaf in plaats van water.... De priester, die het of aan den smaak des zieken of aan ijlhoofdigheid toeschreef — ging andermaal naar de bron: hetzelfde verschijnsel! —

„Hoe nu,“ zegt Gerlacus, „in geen veertien jaren heb ik anderen drank geproefd dan water — en op het laatst mijns levens zou ik wijn drinken? mijne gelofte breken? en dat op Passie-Zondag?“ Dit zeggende staat hij op, gaat met wankelende schreden zelf naar de bron, schept water, brengt den beker aan zijne lippen: „O God!“ roept hij uit — zinkt dan op de knieën, heft dankend het oog ten hemel — en drinkt den wijn, dien God hem ter verfrissing uit het water gewrocht had. — Was dat wonder niet een teeken voor Gerlacus, hoe weldra de tranen zijner boetvaardigheid zouden veranderd worden in dien kostbaren wijn van liefde, die zoo als de H. Bernardus zegt, eene geheele eeuwigheid de uitverkooren des Hemels zal drenken?

Eenige maanden later, den 5 Januarij

van het jaar 1170, overviel hem een lijden zwaarder dan al de smarten zijns ligchaams. Hij lag stervend op zijne harde legerstede, hij voelde het beslissend oogenblik naderen en had zoo gaarne een priester gezien, die hem konde bijstaan in dat laatste uur. — Nu was de priester die hem gewoonlijk de HH. Sacramenten toediende, afwezig; om naar den abt van Rodes zijn' gewonen biechtvader te gaan was er geen tijd meer; men ging dus, op verzoek van Gerlacus, naar Meerssen, opdat iemand uit het klooster aldaar, hem de laatste HH. Sacramenten zou komen toedienen. Die hulp werd hem geweigerd; omdat zoo als die kloosterlingen voorgaven, de stervende man niet meer tot hun gebied behoorde, sedert de Bisschop een' anderen als zijn' bestierder benoemd had. — Hoogst bedroevend was die toestand voor den afgeleefden pelgrim: maar God verliet zijnen dienaar niet: Gerlacus gevoelde een' inwendigen troost, die hem het grootst vertrouwen inboezemde en met eene stervende stem sprak hij: „ik weet in wien „ik geloofd heb en ik hoop dat hij, wien „ik mijne dienst wijdde, mij niet zal ver- „laten in dit laatste uur mijns levens; want „hij zal gedenken den arbeid en de moeite. „die ik mij uit liefde tot hem getroost heb.“ Naauwelijks had hij met een levend geloof deze woorden gezegd, of zie: een eerbiedwaardig grijsaard, met een kleed zoo wit als sneeuw bedekt, voorafgegaan door een'



jongeling van uitstekende schoonheid, treedt zijne cel binnen. Beiden groeten de aanwezigen: — dan rigt de grijsaard zich tot Gerlacus, troost hem — voorziet hem van al de HH. Sacramenten der stervenden en met een laatsten groet aan de omstaanders verlaat hij met zijnen dienaar de plaats. Niemand heeft nog ooit dien grijsaard of dien jongeling weergezien. — Het Brevier zegt ons, dat hij niemand anders was dan de H. Servatius, door Gerlacus met zooveel opoffering gedurende zijn leven vereerd. Eenige oogenblikken daarna gaf Gerlacus zijne schoone ziel in de handen van zijnen Schepper weder, om den zetel, die voor hem bereid was in den hemel, voor eene gansche eeuwigheid te gaan bezitten.

### Besluit.

Vragen we den H. Gerlacus al onze werken te verrigten met het oog op den Hemel — opdat ze in ons sterfuur mogen schitteren als parelen aan de kroon onzer eeuwigheid.

### Gebed.

O H. Gerlacus! zóó zijn dan Uwe gebeden verhoord, Uwe verlangens vervuld! Gij zijt verlost uit de ballingschap dezer wereld — Gij zijt in de plaats der eeuwige rust! — Dáár, in dat lieve Vaderland, verlangt Gij niet meer naar het einde van uw leven, omdat Ge een leven bezit, dat ten volle en

voor eeuwig uw hart zal verzadigen; eer  
leven, dat U niets meer te verlangen over-  
laat. Ik verheug mij over uw geluk, o  
grootte beschermer, en ik dank God, dat  
hij U met zooveel heerlijkheid gekroond  
heeft; doch, o H. Gerlacus, vergeet ons nu  
niet; — wij zijn nog in dit dal van tranen;  
wij weten, dat we niets zullen maaijen dan  
wat we gezaaid zullen hebben: — helaas!  
wij zijn zoo onverstandig! wij vergeten dat  
dit leven een zaaitijd is voor den oogst der  
eeuwigheid. — Verkrijg ons derhalve de  
grootte genade van altijd aan ons laatste  
einde te denken; nooit den Hemel uit het  
oog te verliezen, opdat we er eens, met U,  
Jezus en Maria mogen loven en beminnen  
door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

---

## NEGENDE DAG.

—  
DE H. GERLACUS, WONDERDOENER.  
—

### Overweging.

Als de Goddelijke Zaligmaker behalve de  
Apostelen nog twee en zeventig leerlingen  
uitgezonden had om het Evangelie te pre-  
diken, keerden ze opgetogen van blijdschap  
terug, en verhaalden hoe ze niet alleen  
zieken en krankten in zijnen naam genazen

maa  
God  
zelf  
ik la  
dat  
stan  
geop  
dat  
X.  
Jez  
leer  
aar  
te  
uit  
voe  
doe  
ren  
Hi  
kle  
hi  
on  
ke  
G  
de  
he  
na  
v

g  
v  
o  
g  
f

maar ook duivels uitwierpen; en zie, de Goddelijke Zaligmaker *verheugde zich terzelfder ure in den Heiligen Geest en zeide: ik loof U, Vader, Heer van hemel en aarde! dat gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen en ze aan kleinen geopenbaard hebt; ja, Vader! (ik loof U) dat het U alzo behagelijk is geweest* (Luc. X. 21). Die magt van wonderen, welke Jezus in zijn sterfelijk leven aan zijne leerlingen gaf, schonk hij alle eeuwen door aan zijne heiligen, of om mij van zijn woord te bedienen „aan zijne kleinen.“ — Één nu uit dat getal was Gerlacus: zijn leven, vooral de veertien laatste jaren, die hij doorbragt in het land van Valkenburg, waren eene aaneenschakeling van mirakelen. Hij genas door een enkel woord, door een klein gebed, door het koperen kruis dat hij met zich droeg, alle soort van ziekten onder menschen en vee; doch zijne mirakelen zouden niet ophouden met zijn leven. God wilde dien menschenvriend ook na zijn dood verheerlijken. Tot op den dag van heden zag men wonderen in de orde der natuur en der genade op zijne magtige voorspraak gewrocht.

Gerlacus was in zijne eigen kapel begraven, in eene houten kist, vervaardigd van zijn geliefkoosden boom; men had hem op zijn eigen verzoek zeer diep in den grond gelegd. Korten tijd na zijne begrafenis bemerkte men, dat de aarde rondom

het graf begon open te scheuren: — men zag verschillende grove spleten. — Verwonderd over zoo vreemdsoortig verschijnsel — gaat men elkander te rade — en besluit alles op nieuw aan te vullen. — Te vergeefs.... de grond gaapte op nieuw, tot men op zekeren morgen het ligchaam des heiligen zonder iemands toedoen boven den grond verheven zag. Het hem zoo dierbare koperen kruis lag op zijne borst — en het gedeelte van zijn boetekleed, dat onder het kruis gelegen had, was onbedorven. Zoodra dit wonder bekend werd kwamen duizenden van pelgrims tot het graf van Gerlacus; — zieken van allerlei aard bekwamen hunne genezing, kreupelen kregen het gebruik hunner voeten, blinden het gezigt terug — in één woord hier begon eene reeks van mirakelen, waarmede men gemakkelijk een boekdeel zou kunnen vullen. — Een der oudste schrijvers van het leven des Heiligen telt de mirakelen op die reeds in de eerste dagen plaats hadden. Hij zegt onder anderen, dat er dertig dooden verwekt, drie vrouwen van de pijn in het barensuur verlost, twee blinden ziende werden; drie kreupelen, zegt hij verder, bekwamen den gang, zes werden van de vallende ziekte, drie van de tandpijn genezen.

Ontelbaar zijn zij die van koortsen bevrijd werden. — Men leest ook dat reeds in die eerste dagen vijf dieren van verschillende ziekten genezen werden. De Parochie-kerk

van  
door  
der

V  
ma  
Bid  
doc  
bel

No  
de  
wo  
ee  
tij  
al  
al  
ve  
he  
be  
m  
h  
d  
e  
e

van Houthem roept eenige dier mirakelen door hare muurschildering in het geheugen der pelgrims terug.

### Besluit.

Vernieuwen we ons vertrouwen op den magtigen bijstand van den H. Gerlacus. — Bidden we hem ook om tijdelijke gunsten; doch laten we nooit na hem de eeuwige belangen onzer ziel aan te bevelen.

### Gebed.

Groote Wonderdoener, H. Gerlacus, mijne Noveen is nu ten einde: ik heb daarbij uwe deugden overwogen, uwe voorregten bewonderd. Wat blijft mij nu over als nog eens uwen bijstand in te roepen. Blijf altijd onze beschermer — de beschermer van alles wat ons dierbaar is: we bevelen U al onze bezittingen — onze akkers en ons vee — behoed ons voor alle tijdelijke onheilen: maar boven alles bevelen we U de belangen onzer ziel — maak dat onze namen met den uwen ingeschreven zijn in het boek des levens — dan zullen wij eens deelen in uw geluk — en met U Jezus en Maria beminnen door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

## GEBED,

*dat men iederen dag, maar vooral op het  
Feest van den H. GERLACUS bij zijn graf  
kan verrigten.*

H. Gerlacus, zie mij hier op de plaats, waar uwe H. Gebeenten rusten. Deze plaats is heilig en boezemt mij den diepsten eerbied in tegelijk met het grootste vertrouwen. Hier, o groote Beschermheilige, hier stond de boom, die zoo langen tijd getuige was van uw gebed, van uwe tranen, van uwe boetvaardigheid; — hier stond de kapel, waar Ge zoo dikwijls de III. Sacramenten ontvingt; — hier hebt Gij zooveel bedroefden getroost, zooveel zondaars bekeerd, zooveel wonderen gewerkt; — hier gaaft Gij na een heilig leven uwe ziel rein van zonde en versierd met genade in de handen van uwen Schepper weder; — hier werd uw ligchaam volgens uw needrig verzoek diep onder de aarde begraven; — hier kwam datzelfde ligchaam zoo wonderbaar uit den grond te voorschijn; — hier werden, op het gebed der bedroefde pelgrims, dooden verwekt tot het leven; — hier bekwamen kreupelen den gang, blinden het gezigt, duizenden zieken de gezondheid weder. — Hier bij dit heilig graf neerknielend en vol vertrouwen op uwe magtige

voor  
genin  
waan  
en e  
ik n  
verl  
mijn  
voor  
eeu  
in h  
sch  
lot  
dan  
in l  
Ma  
zen  
eeu

o

Ge  
ho  
va  
er  
1.

X  
R

voorspraak, bid ik U om genaden en zegeningen. — H. Gerlacus verkrijg mij een waarachtig leedwezen over mijne zonden en eene opregte bekeering. — Maak, dat ik nooit meer mijnen God door de zonde verlieze. — Sta mij bij in alle oogenblikken mijns levens — in alle omstandigheden, in voor- en tegenspoed, — in tijdelijke en eeuwige belangen. — Bescherm mij vooral in het uur van mijnen dood, op dat verschrikkelijk oogenblik, waarop mijn eeuwig lot beslist zal worden. — H. Gerlacus, wees dan vooral mijne hulp, leid Gij zelf mij in het rijk des Hemels om dáár Jezus en Maria met U te danken, te loven, te prijzen, te beminnen, door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

### KORT GEBED

*om alle besmettelijke ziekten onder het vee af te keeren.*

ANT. Als gij de stem van den Heer uwen God zult hooren en zijne geboden onderhouden, dan zal gezegend zijn de vrucht van uw vee, de kudden uwer runderen en de stallen uwer schapen. (Deut. xxviii. 1. 4.)

℣. Bid voor ons, H. Gerlacus!

℞. Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

1072796

GEBED.

Almagtige God, die den menschelijken arbeid door de onredelijke dieren verligt, wij bidden U ootmoediglich, door de voorspraak van den H. Gerlacus, laat niet verloren gaan, wat den mensch moet dienen tot voedsel. Door Christus onzen Heer. Amen.

**A. M. D. G.**

